

Zlomili mou duši, ale ty v ní vidíš krásu

Students #1

ODRAZ

Aleksandra Negrońska

FRAGMENT

Odraz

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Aleksandra Negrońska
Odraz – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Students #1

ODRAZ

Aleksandra Negrońska

FRAGMENT

Tuhle knihu si zamilujete snadno. Chcete lásku
k jejím postavám sdílet s dalšími čtenáři?
Tak ji pošlete dál s **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl.
On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte,
až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi
podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

PROLOG

22. července 2012

Seděla jsem na posteli a se zavřenýma očima poslouchala nejnovější písničku od Miley Cyrus. Přemýšlela jsem, že se musím nutně zeptat učitelky zpěvu, jestli bych ji mohla někde zazpívat. Možná ne hned na soutěži, ale třeba na nějaké menší akci.

Když přestala hrát, otevřela jsem oči. Nejdřív jsem si myslela, že se mi rozbil přehrávač, a kdyby ho táta nedržel v ruce, nejspíš bych s ním už mrštila o zeď.

„Co je?“ zeptala jsem se vztekle a vrhla na tatku naštvaný pohled.

„Prosím tě, Rose, nechovej se jako děčko. Vím, že je ti smutno, ale budeš toho litovat. Nevím, kdy se s mámou a Lily zase uvidíš.“

„Doufám, že ne dřív než v pekle.“ Zakoulela jsem očima.

Rezignovaně si povzdechl a pak si promnul vrásku mezi obočím.

Složila jsem si ruce na prsou a podívala se na plastové hvězdy nalepené na stropě. Dnes jsem to nehodlala nechat jen tak být.

„Lily to mrzí. Koneckonců, ani pro ni to není snadný,“ nevzdal se táta. „Dobře, nejezdi na letiště, to po tobě nikdo nechce, ale aspoň sejdi dolů a řekni jí prostě: ‚Ahoj, budeš mi chybět‘.“

„Nebude mi chybět!“ odpověděla jsem bez přemýšlení.

„Rosanno,“ ozval se v místnosti jiný hlas, veselejší a starší.

Přesunula jsem pohled ke dveřím a spatřila šedovlasého muže, který se opíral o rám.

„Udělej to pro dědečka, jo? Nechci, aby se mů vnučky loučily v nenávisti.“

Se rty sevřenými do úzké linky jsem se na starouše chvíli dívala. Nakonec jsem znovu zakoulela očima a seskočila z postele. Když jsem dědu mýjela, přátelsky se na mě usmál. Po schodech jsem sešla s neuvěřitelnou nechutí. V domě panoval naprostý chaos a protivný hlas své sestry jsem slyšela až sem, ačkoli už byla venku.

Překročila jsem práh vchodových dveří a rozhlédla se.

Jasper White právě mluvil s mužem, který cpal zavazadla do kufru velkého a neuvěřitelně luxusního SUV.

Instinktivně jsem zaletěla pohledem k našemu autu. Bylo starší než já.

Pak jsem zahlédla své dvojče v kroužku přátel. Když jsem si všimla, že pláče, naprosto mě to znechutilo. Stěhování byla její volba, tak proč teď předstírala lítost?

Jakmile mě sestra uviděla, okamžitě se přestala loučit s kamarádkami, vyšla ke mně a utírala si uslzené oči. Zamračila jsem se a zkřížila si ruce na prsou.

„Bude se mi po tobě strašně stýskat,“ začala blábolit mezi vzlyky. „Miluju tě, Rosie.“

Zamrkala jsem, abych se zbavila slz, které se mi draly do očí. Začínala jsem si uvědomovat, že to může být naposledy, co své dvojče vidím. Nestěhovala se o ulici dál, ale na jiný kontinent. Chystala se začít nový život, ve kterém pro mě nebylo místo.

„Obejmi mě, děda se dívá z okna,“ zamumlala jsem.

„Nebud' taková, Rose.“ Začala brečet ještě víc a pevně mě objala.

Stála jsem na místě a nedokázala už déle zadržet slzy.

„Miluju tě a vždycky budu.“

„Kdyby to tak bylo, zůstala bys se mnou a s tátou. Tady. V Chicagu,“ odpověděla jsem a odtáhla se od ní.

„Měj se hezky.“

„Rosie!“ vykřikla, když už jsem vcházela dovnitř.

Ohlédla jsem se ještě na svoji matku, která se motala po obývacíku a ujišťovala se, že si vzala všechny své věci.

„Rosanno!“ začala, když mě uviděla. „My už musí... Rosanno! Mluvím na tebe!“ zakřičela, ale já už vyrazila po schodech nahoru.

Ani jsem se na ni neotočila, jen jsem zvedla ruku a ukázala jí prostředníček. Sheena Denise si po tom, co zradila mého otce s milionářem a pak se rozhodla začít nový život, ani nic jiného nezasloužila. S ním a s mou sestrou.

Mohla jsem skrývat emoce a předstírat, že mě to nebolí. Říkala jsem sobě i všem kolem, že život bez otravné sestry bude jednodušší. Konečně nebudu ve stínu úžasné Lilliany Denise. Konečně nás nikdo nebude na každém kroku srovnávat.

Ve skutečnosti však bylo mé zoufalství tak velké, že mě ten večer slyšela brečet snad polovina města.

Nebylo ale ani z poloviny tak hlasité jako křik, který svět uslyšel o tři měsíce později, když jeden chlapec nenávratně ztratil sestru.

KAPITOLA 1

O osm let později...

Vždycky jsem chtěla studovat. Ne každý si to mohl dovolit, hlavně z finančních důvodů, ale já měla velkou motivaci a vysoké ambice. Proto jsem po střední celý rok tvrdě pracovala, abych si našetřila na studium na univerzitě. V práci jsem často brala směny navíc, abych si vydělala co nejvíc. Udělala jsem pro to maximum. Ale McDonald, sushi a lístek na koncert Justina Biebera nebyly zrovna levné a já – jako baristka ve Starbucksu – neměla na účtu miliony. Na studium jsem si nevydělala. To byl můj životní neúspěch. Přesto jsem se však měla stát studentkou, a místo abych analyzovala, jak k tomu došlo, snažila jsem se na tu změnu těšit.

Nasedla jsem do auta, opřela si hlavu o opěrku a vyhlédla z okénka.

Velká Británie byla hezká a docela příjemná. Kdysi jsem tu byla na školním výletě, a i když se část cesty celkem podělala, líbilo se mi tu.

Nebyla to úplně moje chyba. Jednou jsem prostě přeslechla, že výlet je okružní jízda a že všechno uvidíme jenom z okna. Během cesty jsem se proto soustředila na knihu, kterou jsem četla během celého zájezdu, a zřejmě mi uteklo docela dost pěkných výhledů.

Teď jsem to trochu doháněla, přestože mi už únavou padala hlava. Nebýt obrovského stresu, nejspíš bych už dávno usnula, ale na to jsem byla příliš vystrašená a taky jsem vypila trochu

moc coly. „Za deset minut budeme na místě, paní Denise,“ uslyšela jsem řidiče.

Měla bych mu něco odpovědět?

„Hmm... Super, děkuju.“ S rozpačitým úsměvem jsem přikývla.

Jízda s řidičem byla mnohem víc stresující než jízda Uberem. Otevíral mi dveře, byl strašně milý a neuvěřitelně elegantně oblečený. A navíc mladý a pohledný. Já jsem naopak hned při nastupování zakopla. A kromě toho jsem po dlouhém letu a pláči během přistávání vypadala dost uboze.

„A jen tak mimochodem... Můžeš mi říkat Rosie? Nebo Rose?“ zeptala jsem se a podívala se na řidiče.

„Samozřejmě, slečno Rosie.“

To znělo ještě hůř.

„Ehm... A co třeba jen Rosie?“

„Samozřejmě, Rosie.“ Muž se zasmál a pak mi věnoval zářivý úsměv. Trochu se mi ulevilo. „Jsi neuvěřitelně podobná sestře.“

„Jsme dvojčata,“ vysvětlila jsem a zastrčila si pramen vlasů za ucho.

„Aha... Tím se vše vysvětluje. Nikdy jsme o tom nemluvili.“ Kývl hlavou. „Já jsem Sam, taky mi říkej jménem. Napsala sis moje číslo?“

Zamračeně jsem se na něj podívala, protože jsem nechápala jeho otázku. Nevěděla jsem, jestli mě balí a jestli mu mám odpovédět, že nemám zájem.

„Jsem vaším řidičem,“ oznámil, jako by ho můj zmatek pobavil. „Bylo by těžké mě sehnat, kdybys neměla moje telefonní číslo, že?“

„Řidič? Na co potřebujeme... řidiče?“

„Teoreticky abych vás někam vzal, když budete mít chuť někam jet. V praxi jsem nedávno přijel zabít pavouka, který údajně

šel po tvé sestře. Občas přivezu nákup nebo se proměním v Uber Eats. Jediné, co mi chybí, je oranžový batoh, ale nemám odvalu o něj požádat.“

Šokovaně jsem na něj zírala a myslela na jediné. Alexander White a Lilliana Whiteová (změnila si jméno, když se naše matka provdala za toho svého debila – otce Alexandra) byli naprosto v prdeli. Lidi v našem věku neměli řidiče, natož aby ho využívali kvůli tak banálním věcem.

„Ehm... Mám ráda procházky, asi toho nevyužiju. Hádám, že už s Alexandrem a Lily to asi nemáš lehký.“

„Je to moje práce, tak se prosím nestyď. Pošlu ti zprávu, aby sis mohla uložit číslo.“

Nepromluvila jsem až do chvíle, než jsme zastavili před nějakou divnou budovou. Stála hned vedle univerzity a já nedokázala vůbec říct, co to je. Nebyl to ani rodinný dům, ani činžák. Vypadalo to jako vila, ale o něco větší. Městský dům, ale ve vysokém standardu? Luxusní městský dům – ano, to se zdálo jako výstižné označení. Nebo prémiový městský dům.

„Takže tady bydlím?“ zeptala jsem se víceméně řečnický a pomohla Samovi vyndat kufr, i když mě žádal, abych to nedělala.

„Ano. Tyhle byty se shání vážně obtížně. Jsou dost nadstandardní a univerzitu máte přímo pod nosem. Okna těsní dobře, ale nedoporučuju je otevírat, protože v noci tu je celkem hlučno a rušno. Spousta opilých studentů a tak dále. Celkem se divím lidem, kteří tu žijí a nejsou studenti. I když takových není moc.“

„Až tak?“ ušklíbla jsem se nespokojeně. „Takže to tady je jako nějaká zábavní zóna?“

Sam na mě vrhl pohled, který vypadal docela pobaveně, ale na mou otázku neodpověděl.

V tu chvíli jsem zaslechla něčí křik, a když jsem se otočila, uviděla jsem tři lidi, kteří se hlasitě smáli a navzájem se překřikovali.

Jedna holka se s chichotáním snažila podpírat kluka, který se sice sotva držel na nohou, ale zvládl přitom kouřit cigaretu. Třetí osoba byl hnědovlasý týpek, který pil šampus přímo z láhve.

„Sameee!“ vykřikl hlasitě a vrhl se k nám.

Šokovaně jsem otevřela ústa, protože čím blíž byl, tím víc jsem poznávala rysy jeho tváře.

Zasraný Alexander White.

Šampaňské v jeho ruce mě vlastně vůbec nepřekvapilo, protože jeho instagramový účet vypadal, jako by téhle značce dělal reklamu. Nečekala jsem ale, že naživo bude přesně takový jako na internetu. Myslela jsem si, že ve storičkách vypadal strašně opile jen na oko. A teď sotva stál na nohou.

„Sáakra, obarvila sis vlasy! Super!“ vykřikl, než se mi pokusil hodit ruku kolem ramen.

„Jdi do hajzlu,“ odsekla jsem a poměrně razantně ho odstrčila. Zavrával, spadl na auto, láhev mu vypadla z ruky a rozbila se na ulici.

„Upsss...“ zasmál se a prsty si prohrábl vlasy. „Sammy, ty to uklidiš, že jo?“

„Uklidím,“ odpověděl řidič – což mě šokovalo ještě víc. „Přivezl jsem ti novou spolubydlící.“

Dívala jsem se na pobaveného Alexandra, zatímco jeho přátelé se stále něčemu smáli a vypadali stejně opilí. Jeho oblečení působilo směšně. Bylo chladno a měl na sobě jen černé triko s krátkým rukávem a kalhoty, nejspíš oblekové, nasáklé šampaňským a strašně zmačkané. K tomu si obul příšerně elegantní a drahé boty.

„To vidím,“ odpověděl. „Lily, krásná Lily, jdeme na úúúžasnou párty!“ zvolal. „Se Shawnem a Gabby! Dnes dorazili!“

„Jsem Rose,“ odpověděla jsem, popadla kufr a vydala se směrem ke vchodu. „Ty zasranej idiote,“ dodala jsem sama pro sebe.

Alexandra Whitea jsem nenáviděla. Sestra si jím nahradila mě. Byl to rozmazlený spratek, který pil šampaňské za tisíc liber a rozbil ho, což okomentoval jen smíchem. Měla jsem stoprocentní právo ho nenávidět.

„Děláš si ze mě prdel?“ uslyšela jsem jeho silný hlas, když mně doběhl a já ucítila, jak mě jednou rukou objímá. „Rosanno, ségra, konečně jsi u nás!“

„Děláš si srandu!“ vykřikla zrzavá holka, která se pustila hnědovlasého týpka a vyrazila ke mně. „Doprdele! Vypadá úplně jako Lily!“

„Stojím tady,“ zabručela jsem a setřásla ruku. „Můžu dovnitř?“

„Rozhodně, ségra,“ odpověděl se smíchem Alexander a pohlédl na zrzku. „Gabby, běžte beze mě. Pak se k vám přidám, ale teď zůstanu s Rosannou. Úžasnou Rosannou.“

„Za prvý,“ začala jsem, „nevidím jedinej podělanej důvod, abys se mnou zůstával, a za druhý... Rosie nebo Rose. Ne Rosanna.“

„Aha... Když to tak chceš, samozřejmě,“ souhlasil a já si vydechla úlevou. „Gabby, jděte beze mě. Zůstanu s Rosie.“

Nádech a výdech.

Podívala jsem se na Sama, který mi věnoval soucitný pohled, a pak mi hlavou naznačil, abych vešla dovnitř. V tu chvíli mi došlo, že s sebou táhne moje kufry, takže jsem se k němu rychle přidala. Alexander nám byl po boku.

Na neuvěřitelně krásné chodbě jsem čekala, až Sam otevře dveře. Všechno tady bylo strašně elegantní a vypadalo téměř starodávně.

White si zapálil cigaretu, ale já už neměla sílu, abych se s ním hádala o tom, že nesnesu pach nikotinu. Neměla jsem nic proti kuřákům, ale měla jsem astma a opravdu jsem nechtěla mít záchvat kvůli někomu, jako je Alexander.

„Zaydene.“

Otočila jsem se a viděla, že dovnitř právě vchází nějaký tmavovlasý kluk. Líně se zastavil a dva muži s kufry v rukou prošli kolem něj. Vypadal bezvadně. Černé vlasy měl pěkně sčesané dozadu. Na sobě měl šedé oblekové kalhoty, elegantní černé boty, bílou košili a něco jako sako nebo spíš kabát s lesklými zlatými knoflíky. Byl ohromující. Jinak se to nedalo popsat.

„Ahoj,“ zamumlal a zrovna mile to neznělo.

Využila jsem toho, že Sam právě otevřel byt, a vešla dovnitř, abych se vyhnula konfrontaci s dalším rozmazleným hajzlíkem.

„Co jí je?“

Promnula jsem si obličej rukama a rozhlédla se po interiéru. Nádherné obložení stěn, drahé obrazy, úžasný lustr, elegantní koberec, krásné pohovky. Všechno vypadalo důstojně a zatraceně draze.

„Takže...,“ začal Sam tiše, protože z chodby byly stále slyšet hlasy. „Támhle je tvůj pokoj. Když si pospíšíš, stihneš se tam dostat a zamknout za sebou. Když je opilý, je s ním docela... potíž,“ řekl a ukázal na Alexandra. „Zítra přijede tvoje sestra, takže... by to nakonec mohlo dobře dopadnout.“

A nemohla bych bydlet s řidičem?

Rychle jsem přikývla, vzala si kufr a vydala se do pokoje. Srdce mi rychle bušilo. Nevěděla jsem přesně, co měl Sam na mysli, když říkal, že s Alexandrem jsou potíže, ale pravda byla, že jsem se trochu děsila představy, že s ním strávím noc pod jednou střechou.

Samuel mi podal kufr a pak mi poslal vřelý úsměv. „Zrovna ti posílám zprávu, zapiš si moje číslo a vážně, Rose, kdybys něco potřebovala, zavolej mi. Víím, že Xander je po alkoholu nesnesitelný, ale... prostě zavolej. Kdykoliv.“

Kývla jsem hlavou na znamení díků, zavřela dveře a otočila klíčem v zámku. Rozhlédla jsem se po místnosti. Byla velká a moc

hezká, ale už celkem normální a ne tak působivá. Bílé stěny, velká postel, stůl, skříň a dvě velmi elegantní křesla.

Posadila jsem se na matraci, promnula si obličej a přemýšlela, k čemu mi tohle všechno je. Jak mě vůbec mohlo napadnout, že přestěhovat se za studiem do Anglie by mohl být dobrý nápad?

Byla jsem pěkně ve stresu, protože zatímco jsem se sprchovala, pořád jsem slyšela, jak Alexander něco křičí. Přes šum vody jsem sice neslyšela co přesně, ale modlila jsem se, aby to nebylo na mě.

„Rose, otevři mi ty zasraný dveře!“ vykřikl se smíchem, než několikrát udeřil do dřeva.

Zhluboka jsem se nadechla a vytáhla z kufru oblečení.

„Půjdeš se mnou na večírek a bude to kurva super!“

Hlavně klid, Rosie. Nebudeš přece volat Samuelovi kvůli takový hlouposti. Poradila sis už s většími blázný.

„Rooose!“ zařval o chvíli později. „Jestli nevylezeš, uspořádám tady mejdan! Přísahám! Zavolám Gabby a Shawna a všechny ostatní! Napíšu na instáč, že můžou přijít všichni!“

Strčila jsem si do uší sluchátka, lehla si v pyžamu do postele a pustila si hudbu, co nejhlasitěji to šlo. Sklonila jsem se a vzala do ruky deník. Vypadal trochu infantilně, protože na obálce byla Barbie. Neodolala jsem a koupila si ho, protože podle mého názoru byla tahle Barbie trochu jako já – uvolněná a v růžové teplákovce. Zapsala jsem si jen čtyři slova, protože únava mi nedovolila napsat víc.

Nenávidím zasraného Alexandra Whitea.

Alexander nelhal. Opravdu uspořádal večírek a já brečela vzteky, když se mi někdo pořád snažil dostat do pokoje a hlasitě se smál nebo křičel. Přísahala bych, že můj první večer na univerzitě byl

ten nejhorší za poslední dva roky. Začínala jsem příšerně litovat, že jsem sem přijela. Usnula jsem, až když už svítalo, a snila jsem o tom, že se probudím v Chicagu.

Vlastní koupelna se ukázala jako velmi užitečná, protože díky ní jsem se mohla dát dohromady bez kontaktu s kýmkoliv. Podívala jsem se do zrcadla a narovнала si vlasy. Měly poněkud myší, nevýraznou barvu, zdánlivě blond, ale takové fádni. Vypadala jsem unaveně, ale na tom vzhledem k probdělé noci nebylo nic divného. Udělala jsem si běžné líčení, nic výjimečného. Neměla jsem náladu ani energii, abych se hodila do gala.

Oblékla jsem si černé sako a s bušícím srdcem vyšla z ložnice. V jedné ruce jsem svírala mobil, ve druhé klíč od pokoje. Když jsem spatřila ten příšerný bordel, málem mi vypadly oči z důlků. Byt už nebyl tak krásný jako včera. Na pohovce spaly dvě holky a na koberci nějaký kluk, navíc bez trička. Směrem od něj se táhla skvrna rozlitého džusu a o kus dál ležela otevřená krabice se zbytky pizzy. Vzduchem se šířil smrad.

Rychle jsem zamkla dveře od svého pokoje a odešla. Udělala jsem si pár fotek, aby mi táta uvěřil, jak je Alexandr nesnesitelný, až se s pláčem vrátím do Ameriky.

Jako první jsem vlezla do nějaké kavárny, kde jsem si dala čaj a croissant, a dávala si přitom pozor, abych se neušpinila, protože tohle byl můj první den na univerzitě. Sice právě probíhal organizační týden pro první ročníky, ale bylo mi jasné, že se musím spolehnout sama na sebe, a ne na Alexandra nebo Lily. Lily teď začínala druhý ročník a Alexander třetí.

Nebyla jsem nespolečenská, ale ani jsem se nesnažila najít si nové přátele. To byl důvod, proč jsem po většinu zahajovacího

ceremoniálu akademického roku s nikým neprohodila jediné slovo, ale jen poslouchala proslovy vedení univerzity, kterými nás na shromáždění vítali. Brzy mi ale přišlo, že je to akce jenom pro šprty a nikdo pohodový sem nepřijde. Neuvěřitelně jsem se nudila.

„Dovolte mi, abych nyní předal slovo předsedovi našeho studentského parlamentu, který vám řekne několik slov. Zaydene Williamsi, je to vaše.“

Unaveně jsem přesunula zrak směrem k příchozímu, jen abych se po chvíli prudce narovнала a překvapeně si ho prohlédla. Byl to ten kluk, který se včera zdravil s Alexandrem, a s největší pravděpodobností byl mým sousedem.

Měl na sobě černý oblek a vlasy opět dokonale učesané. Spousta lidí si mezi sebou začala něco šuškat, ale já je neposlouchala, protože jsem byla příliš zaneprázdněná zíráním na toho černovlasého kluka. Týpek se na všechny laskavě a formálně usmál, ale úsměv nekorespondoval s jeho očima. Každý musel stoprocentně vidět, jak je umělý. Působil až ironicky.

„Zdravím,“ začal. „Jsem Zayden Williams, a jak jste již slyšeli, stojím v čele studentského parlamentu. Kromě toho jsem předsedou Klubu daňového práva, takže pokud chcete vědět, jak se vyhnout placení daní, kontaktujte mě,“ řekl, načež se všichni zasmáli. „Dělám si samozřejmě legraci,“ dodal a podíval se na rektora s lehce posměšným úsměvem.

Vtipné.

„Kromě toho spolupracuji s dalšími právními kluby a podílím se i na studentské právní pomoci, takže jakmile někdo zjistí, že se vyhýbáte daním, potkáme se tam,“ oznámil s vážnou tváří, což opět všichni komentovali smíchem.

Ne že bych proti němu byla nějak zaujatá, protože to byl Alexandrův kamarád, ale... Zayden Williams mi k srdci nepřiřostl. Byl tak sebejistý. Choval se, jako by byl nejdůležitější osobou

v místnosti, a zdálo se, že tak se k němu chovají i ostatní. Skoro všichni na něj totiž zírali jako na svatý obrázek.

„Srdečně vás vítám na naší univerzitě. Doporučuji vám, abyste se zapojili do všech aktivit a taky se přihlásili do různých studentských organizací, které vám nabízejí skvělé možnosti pro osobní rozvoj i budoucí kariéru. Každá organizace spolupracuje s důležitými firmami. Můžete se zúčastnit vědeckých konferencí, workshopů, školení a setkat se se spoustou zajímavých lidí a autorit. Každý vědecký klub má náborový proces. Začíná právě dnes a je rozdělený do několika etap v závislosti na konkrétním klubu. Já vám mohu říct pouze to, jak to vypadá v Klubu daňového práva. Nejprve musíte vyplnit dotazník, a pokud se nám budete líbit, pozveme vás na první pohovor. Pak vám dáme znalostní test, ale jsou to jen základy, takže se tím nemusíte stresovat. Pokud si povedete dobře, sejdem se na individuálním pohovoru a já pak rozhodnu o vašem přijetí. V některých klubech je cesta mnohem kratší a snazší, takže se nenechte odradit.“

„Koho to zajímá?“ zamumlala jsem směrem k holce sedící vedle mě, která se tvářila podobně unaveně.

„Nejspíš všechny,“ prohlásila s mírným pobavením. „Všechny, pokud jde o Zaydena Williamse.“

„Vysokoškolská hvězda?“ zeptala jsem se pobaveně.

„Ale ne. Rozhodně je víc než to,“ odpověděla. „Je lepší jít mu z cesty.“

„Protože?“

„Protože přednášející, kterej ho nechtěl nechat projít v prvním ročníku, skončil ve vězení za obtěžování a další sračky. Teď má podmínku,“ odpověděla a podívala se na mě. „Tenhle frajer je magor a každej ví, že je lepší držet se od něj dál.“

„Co to má sakra znamenat? Teda... jak? A... co?“

„Vážně jsi o tom ještě neslyšela? Vždyť to bylo asi největší haló na týhle škole,“ začala dívka tiše. „Tenhle týpek na vědu kašle, ale jeho otec je zasranej Taylor Williams. To je ten chlap, co nedávno dostal z vězení rappera, kterej si měl odsedět dvacet let. Znáš případ toho politika? Jak se jenom...?“

„Nejsem z Anglie, takže asi ne,“ skočila jsem jí do řeči.

„Sakra. No to je jedno, byl to prostě rozsáhlej případ a Zaydenův otec ho taky dostal z vězení. Je to skvělej právník a Zayden... ten na studium kašlal, a když pak neprošel, obvinil vyučujícího z obtěžování. Univerzita mu nevěřila, nikdo mu nevěřil, ale Zayden se nasral a o týden později toho přednášejícího zatkli. Jeho otec ho úplně odepsal. Takže vidíš, co se tu děje... Zayden vládne týhle univerzitě a nikdo se mu neodváží postavit, protože se všichni bojí, že dopadnou stejně.“

„Kecy. Nevěřím, že –“

„Lilliano, neruším tě?“

Zaydenův hlas se z reproduktorů rozlehl po celém sále.

Všichni se na nás otočili, protože Zayden se na mě díval dost podrážděně. Možná i trochou pobaveně, ale rozhodně spíš podrážděně.

„Ty ho znáš?“ vypískla dívka tiše. „Bože, tak to jsme v prdeli.“

Kousla jsem se do rtu. *Mohla být pravda, co říkala?*

„Jestli jsi skončila, vrátím se k proslovu.“

Už jsem ho neposlouchala, jen jsem všechno analyzovala. Jestli mi říká Lilliano, znamená to, že zná mou sestru. A pokud znal sestru, znal Alexandra, kterého jsem nenáviděla, což znamenalo, že jsem nejspíš opravdu v prdeli.

„Proč jsi neřekla, že ho znáš?“ zeptala se holka vyděšeným šepem.

„Neznám. Spletl si mě se sestrou. Můžeme odsud vypadnout? Mám docela strach.“

„Musíme vypadnout.“

S bušícím srdcem jsem se začala potichu zvedat z místa, stejně jako dívka se světle růžovými vlasy. Jakmile jsme však udělaly pár kroků, Zayden opět přerušil svou přednášku o poslání studentského parlamentu.

„Lilliano, jdeš někam? To je poněkud nezdvořilé, nemyslíš? Nudí tě snad to, co říkám?“

Dívka přede mnou zůstala stát jako ochrnutá, takže jsem ji chytila za ruku, a aniž bych si všímala pohledů, tichého smíchu černovlasého týpka a několika kluků stojících u pódia, vyšla jsem z místnosti. Byla jsem totálně na nervy a čím dál víc jsem uvažovala o tom, jestli by se táta hodně zlobil, kdybych mu najednou řekla, že jsem si studium rozmyslela.

„Sakra, jsme v prdeli, rozumíš?“ řekla holka, která mě teď rychle táhla někam za ruku.

„Ne, ne, uklidni se, určitě to není až tak špatný.“ Nervózně jsem se zasmála a pak dívku zastavila a položila jí ruce na ramena. „Určitě to jsou jen drby. Od koho to všechno víš?“

„Od bráchy,“ odpověděla, načež se kousla do rtu. „Je se Zaydenem v ročníku. Prosil mě, abych se od něj a jeho kamarádů držela dál... Ten kluk je prý pro všechny totální idiot.“

„Vypadá na to,“ zasmála jsem se rozpačitě. „Mimochodem, jmenuju se Rosie.“

„Hailey,“ odpověděla a snažila se vynutit úsměv.

„No tak, Zayden ti přece nezničí život jen proto, že jsme se spolu bavily na jeho přednášce. Ani si na nás nevzpomene,“ prohlásila jsem pobaveně. „Ty jsi taky v prváku?“

„Jo. Přijela jsem s bráchou doslova před dvěma hodinama,“ vysvětlila. „Uf... Půjdeš se mnou ke stánkům studentských organizací? Prosím. Neznám tu nikoho kromě tebe a mám pocit, že mi Zayden Williams zničí život.“

Bylo mi jasné, že Hailey má sklony k dramatictosti. „Půjdu. Vážně, jsem si jistá, že to určitě nebude tak zlý.“

„Odkud ho zná tvoje sestra? A jak to, že o něm nic nevíš?“

Šla jsem vedle ní a přemýšlela, jak jí tuhle situaci vysvětlit.

„Lily je ve druhém ročníku. Přerušily jsme kontakt, takže moc nevím, s kým se teď stýká,“ zamumlala jsem.

„Aha... V pořádku. Jasně... Jo... Viděl nás rektor odcházet? Bude si nás pamatovat?“

Hailey byla v pohodě, ale její chování mě rychle unavilo. Byla strašně precitlivělá a příliš prožívala situaci se Zaydenem. Nebo jsem si jen já říkala, že to nemůže být tak zlé?

Návrat do bytu mě deprimoval, protože jsem netušila, co mám čekat. Strčila jsem klíč do zámku, ale ten se neotočil, což znamenalo, že je někdo uvnitř. Zhluboka jsem se nadechla a překročila práh, přičemž jsem málem dostala infarkt.

První překvapení: neuvěřitelný pořádek. Všechno zářilo stejně jako včera, když jsem to tu viděla poprvé. Druhé překvapení: na pohovce ležel nějaký kluk s mírně kudrnatými vlasy.

Svraстила jsem čelo a stáhla si boty.

Brunet se zjevně právě probudil. Podíval se na mě.

„Ehm... Ahoj,“ začala jsem nejistě.

Když vstával z pohovky, dost divně se na mě díval. Měl na sobě tepláky a obyčejné tričko, vypadal docela normálně.

„Ahoj,“ zabručel. „Xandere! Je tady!“

Takže tady je.

Asi o vteřinu později se otevřely dveře pravděpodobně Alexandrovy ložnice a já uviděla kluka, který se tvářil úplně jinak než včera večer. Měl na sobě černou košili a černé kalhoty, vlasy měl rozčuchané a tvář oholenou. Vypadal tak nějak přátelštěji.

„Nezvedáš mi mobil,“ řekl poněkud vyčítavě.

Nevypadal ani trochu přátelštěji.

„Dobře, tak já letím,“ zamumlal ospale brunet. „Jsem Raiden, ale nejspíš se poznáme za nějakých méně podělaných okolností.“

Za méně podělaných okolností? Angličané byli divní.

Kluk odešel, takže jsem zůstala sama s Whitem, který vypadal celkem našťavaně.

„Nezvedám hovory z neznámejch čísel,“ vysvětlila jsem mu po pravdě, na což obrátil oči v sloup.

„Oukej,“ přikývl. „Včera jsem to posral, hodně jsem to posral, ale... jo... byl jsem zhulenej a opilej, takže to mě asi trochu omlouvá, ne?“

Snažila jsem se nevyvalit oči dokořán a nedat najevo, že jsem naprosto zděšená.

Byli mi lidé se sklony k závislostem přisouzeni hvězdami? Kriste.

„Ehm... Ne. Rozhodně ne,“ odpovíděla jsem, na což jeho oboucí vystřelilo vzhůru.

„Zamykat dveře přede mnou taky nebylo nejchytřejší. A to, že jsi ani nedala vědět, že odcházíš. Nebýt Raidena, vůbec bych to nevěděl. Už jsem se chystal vyrazit dveře, protože jsem se bál, že se ti něco stalo.“

Jeho tón byl tak vyčítavý, že jsem v první chvíli oněměla.

„Příště nechám vzkaz. Ještě něco?“

„Mhm...“ zamumlal a zamířil do svého pokoje.

Kousla jsem se zevnitř do tváře a čekala v obýváku, dokud se konečně nevrátil s kyticí v ruce. Gigantickou kyticí krásných čajových růží. V druhé ruce držel talíř s koblihami.

„Na omluvu. Lily říkala, že máš ráda koblihy,“ řekl s mírně rozpačitým úsměvem, jako by se styděl za to, že se mi omlouvá. „A růže, protože... no, protože jsi přece Rose, ne? Lily vždycky dávám jako omluvu lilie, takže tobě budu dávat růže, jsem si tak myslel...“

Nevěřicně jsem na něj zírala a udělala pár kroků směrem k němu. Bylo to hezké gesto, pokud se vůbec nějaké gesto od Alexandra dalo takto nazvat.

„Vím, že jsem to totálně podělal a že to bylo strašně špatný přivítání. Ale no... Budeme spolu bydlet a já chci, abychom spolu vycházeli, takže můžeme na to zapomenout a začít znovu?“

Něco takového jsem rozhodně nečekala. Tohle byla komplikovaná situace. Vždycky jsem Alexandra nenáviděla – tak to prostě bylo. Právě s jeho otcem naše máma podváděla tátu. Byl to jeho otec, za koho se provdala. A byl to právě tento kluk, který se stal novým sourozencem mé sestry, která se rozhodla přestěhovat se s matkou do Anglie místo toho, aby zůstala se mnou v Chicagu.

Pro jedenáctileté dítě bylo těžké něco takového pochopit. Bylo těžké přijmout, že máma má novou, zatraceně bohatou rodinu a všichni čtyři se skvěle baví cestováním po světě. Nesnášela jsem ten pocit, který přicházel, když jsem jednou za čas otevřela Alexandrův instagram a viděla, jak do sebe lije šampaňské za tisíce, zatímco mně se táta omlouvá, že nemá peníze na dovolenou, o které jsem snila. Cítila jsem se zraněná, naštvaná a žárlivá. Protože já a Lily jsme přece byly stejné. Identické, ale žily jsme tak odlišně.

Lily na mě nikdy nezapomněla, nebo tak se mi to aspoň zdálo. Často se snažila se mnou mluvit, někdy mi dokonce posílala dopisy, které jsem s pláčem přečetla, ale pak jsem je roztrhala a neodepsala jí. Možná jsem neměla, ale obviňovala jsem ji a nedokázala jí odpustit, přestože se mi omlouvala. Nekontaktovala jsem ji a Alexandra jsem nepoznala, protože tak to bylo jednodušší. Bylo snazší předstírat, že jsem jedináček, a zapomenout, že někde na jiném kontinentu žijí oni dva. Noví sourozenci, kteří spolu skvěle vycházejí.

Ted' jsem měla na vybranou: jít na vysokou, kterou mi platila matka, nebo zůstat ve Státech, celý další rok pracovat a doufat, že tentokrát dokážu něco našetřit sama. Najednou jsem nemohla předstírat, že Alexander a Lily neexistují. Nemohla jsem předstírat, že jsem jedináček, když moje sestra vypadala stejně jako já. Musela jsem bojovat sama se sebou. Tolik jsem si přála je dál nenávidět, ale měla jsem s nimi přece bydlet.

„Včera jsi mě vyděsil,“ zamumlala jsem a vzala si kytici. „Omluva přijata. Děkuju za kytku.“

„Já vím, já vím, byla to naprostá blbost. Chtěl jsem se s tebou setkat už roky, a když ta chvíle konečně přišla, byl jsem v takovém stavu... No, promiň. Nezvládnul jsem to. Dlouho jsem se neviděl s kamarády a dopadlo to takhle.“

„Dobře.“ Kývla jsem hlavou. „Ted' půjdu k sobě. Ještě jednou děkuju za květiny.“

„A koblihy?“ zeptal se zklamaně.

„Už je nemám ráda, ale díky za snahu.“

„A co máš ráda?“ zeptal se, když položil talíř na stůl a přesunul se za mnou. „Dám ti, co máš ráda,“ řekl a následoval mě do pokoje.

„Klid a ticho.“

„Dobře, fajn,“ odpověděl a posadil se do křesla.

Podívala jsem se na něj, zamračila se a pak položila květiny na stůl, aniž bych věděla, kde by mohla být nějaká váza.

„Budeš tu takhle sedět?“

„Jsem tichej a klidnej,“ zašeptal.

Kousla jsem se do rtu, abych se neusmála, protože to bylo trošičku vtipné. Ale opravdu jen trošičku.

„Kdo byl ten kluk, co se tu potloukal?“

„Ray? Můj kamarád. Ráno jsem mu napsal, že ses zamkla v pokoji, a zeptal se ho, co mám dělat. Přišel a řekl mi, že jsi byla

na přednášce. Zayden si tě zřejmě spletl s Lily.“ Zasmál se. „Ponižoval tě hodně?“

„Ne, trochu,“ zamumlala jsem rozpačitě. „Jak Raiden věděl, že nejsem Lily?“

„Prostě to věděl... Zná Lily příliš dobře na to, aby si ji s někým spletl. Teď když jsem strážlivej, si taky myslím, že vypadáš jinak.“

„Zayden nezná Lily dost dobře na to, aby si ji nespletl?“ zeptala jsem se zdánlivě lhostejným hlasem. Alexander se místo odpovědi zasmál, takže jsem se na něj zvědavě podívala. Neodpověděl mi vůbec nic, což mě zmátlo.

„Čemu se směješ?“

„Jen tak,“ pokrčil s úsměvem rameny. „Radši mi řekni, co studuješ?“

„Právo.“

„Právo?“ zeptal se a koutky úst se mu zvedly ještě víc.

Byl tak zvláštní, že jsem nedokázala říct, jestli je to posměšný úsměv, milý úsměv, nebo snad zlomyslný.

„Ano. Doufám, že to dám, protože pokud ne, tak –“

„Neboj. Dáš to,“ přerušil mě a vstal ze židle. Přesunul se ke dveřím, čímž s největší pravděpodobností ukončil náš rozhovor.

„A to říkáš, protože...?“

„Protože Zayden Williams taky studuje právo.“

„A to s tím souvisí jak?“

Místo odpovědi se na mě Xander jen usmál a pak prostě odešel a zavřel za sebou.

Kdo je sakra Zayden Williams?

KAPITOLA 2

Byla jsem pod strašným tlakem. S Xanderem jsem už nemluvila. Přišel se sice zeptat, jestli s ním a jeho přáteli nechci jít na večeři do restaurace, ale odmítla jsem to a od té doby jsem zůstala sama.

Snažila jsem se pochopit všechny ty univerzitní věci, jako jsou pojištění a knihovnický kurz, a přečetla jsem si informace o studijních klubech. Napadlo mě, že je to vlastně super věc, ale pak jsem dospěla k názoru, že jsem na to moc hloupá. Nehodlala jsem se té myšlenky úplně vzdát, nicméně jsem počítala s tím, že by mě asi nikde nevzali.

Vzala jsem do ruky mobil a otevřela instagram, kde jsem viděla, že mám nové žádosti o sledování.

@raidenbranson zaslal žádost o povolení ke sledování

@alexanderwhite zaslal žádost o povolení ke sledování

@shawnreed zaslal žádost o povolení ke sledování

@charlievalentine zaslal žádost o povolení ke sledování

Takže mě pomlouvali.

Zhluboka jsem se nadechla a pak se podívala na účet prvního kluka. Byl to brunet, kterého jsem už měla možnost poznat. Osmnáct tisíc sledujících, sedmdesát sledovaných. Spousta fotek z večírků, kde se vždycky hezky usmíval do objektivu, pár fotek z vysokoškolských akcí. Zastavila jsem se u jedné, na které bylo pět kluků.

Poznala jsem tři. Raidena Bransona, Alexandra Whitea a Zaydena Williamse. Klikla jsem na fotku, abych si prohlédla další dva. Charlie Valentine a Shawn Reed. Všichni na sobě měli obleky, tři z nich kouřili a každý držel sklenku šampaňského. Seděli u jakéhosi stolu a vypadali dost unaveně.

Odtrhla jsem pohled od mobilu a uslyšela zvuk otevíraných dveří. Srdce se mi okamžitě rozbušilo a dech se mi zrychlil. Vstala jsem z postele a ucítila, jak se mi potí dlaně. Uslyšela jsem smích dvou lidí následovaný zvukem odkládání něčeho těžkého. Došla jsem ke dveřím, kde jsem spatřila Sama a tmavovlasou holku vedle něj.

Najednou jsem se cítila, jako by do mě udeřil blesk a nemohla jsem se ani pohnout.

Vypadala úplně stejně a dívala se na mě s lehce otevřenými ústy.

Jak je možné, že se mi zdálo, že se vůbec nezměnila?

Už jsem zapomněla, jaké to je, když se na někoho díváte a máte pocit, že se díváte do zrcadla.

Nevěděla jsem, jak teď vypadá, protože jsem to vědět nechtěla. Vymazala jsem ji z paměti a jen občas jsem se v záchvatu nějakých podivných emocí pokoušela dostat na její instagram, abych nakonec zjistila, že je stejně soukromý jako ten můj.

Xander občas přidával její fotky, ale já se jim záměrně vyhýbala.

„Rosie...“ zašeptala, než se ke mně přiblížila.

„Ehm... Ahoj,“ zamumlala jsem nejistě.

Jak by měl člověk pozdravit své dvojče, s nímž nebyl v kontaktu osm let?

Podívala jsem se jí do tváře, která se tolik podobala té mé. Obočí měla namalované jinak, stejně jako oči doplněné umělými řasami. Vlasy měla obarvené na čokoládově hnědou. Přesto všechno se mi stále podobala.

Nevěděla jsem, co cítím, protože jsem to nedokázala identifikovat. Stále ještě jsem se na ni zlobila, ale pořád to byla moje sestra. Sestra, kterou jsem mívala za nejlepší kamarádku. Za kterou bych kdysi bez váhání položila život. Teď bych nad tím přemýšlela, ale nejspíš taky.

„Ahoj,“ začala a lehce se usmála, když jsme rozpačitě stály proti sobě. „Ráda tě vidím. Ehm... Líbí se ti byt? Vybrala jsem ti tenhle pokoj, abys měla vlastní koupelnu, ale jestli se ti nelíbí, můžeš si vzít můj. Nemá sice koupelnu, ale okna jsou do dvora, takže je tam v noci o něco větší klid.“

Její hlas zněl přesně tak, jak jsem si ho pamatovala. Možná její americký přízvuk nebyl tak silný jako dřív, ale pořád mluvila jako moje Lily.

„Je skvělejší, děkuju,“ odpověděla jsem.

Atmosféra byla stále neuvěřitelně trapná.

„Takže... Ráda tě po dlouhý době vidím. Ani trochu ses nezměnila.“

„Obarvila sis vlasy,“ poznamenala jsem ve snaze udržet tuhle příšernou konverzaci.

„Už na střední,“ odpověděla.

Podívala jsem se na její oblečení, které bylo tak... exkluzivní. Měla na sobě jakýsi hnědý vypasovaný overal, přes něj si oblékla černý kožený kabát a jehly stejné barvy. Já ve své teplákovce jsem vedle ní vypadala poněkud lacině.

„Samuel mi řekl, že ses se včera potkala s Xanderem. Není okouzující?“ zeptala se se širokým úsměvem.

Vážně? Jednadvacáté století a někdo ještě používá taková slova?

„Nijak zvlášť,“ odsekla jsem.

„Aha... No, tak já se dám trochu dohromady a možná někam vyrazíme? Povím ti o univerzitě, ukážu ti okolí...“

„Vlastně... myslím, že asi nechci. Necítím se dnes dobře a...“

„Jistě, dobře. Zůstanu s tebou. Podíváme se na nějaký pěkný film nebo...“

„Lily,“ přerušila jsem ji otráveně. „Chci být sama.“

Nehodlala jsem se s ní hned zase kamarádit. Chtěla jsem jen využít šanci a dostudovat, nic víc. Najít si kamarády, kteří by nebyli Lily a Alexander. Byla jsem tvrdohlavá mrcha a nehodlala jsem se najednou měnit. Mohla jsem je tolerovat, ale ne se s nimi přátelit. Nemohla jsem během pár minut zapomenout na všechno ten vztek, který ve mně už roky byl.

„Ty si se mnou ani nepromluvíš?“ optala se bez nálady. „Máme spolu bydlet. Jak dlouho to chceš takhle táhnout? Kolik času potřebuješ, abys pochopila, že jsem tehdy byla dítě? Že jsem neuvažovala dospěle?“

Sevřela jsem rty, neměla jsem chuť o tom mluvit. Taký jsem byla dítě, takže to není omluva. „Já to chápu,“ odpověděla jsem a vešla do svého pokoje. Lily mě následovala. „Ale ty pochop, že kvůli tomu, že sis tehdy vybrala mámu a Alexandra, to už mezi námi nikdy nebude jako dřív. Já jsem se změnila, ty ses změnila.“

„Nepotřebuju, aby to bylo jako dřív,“ zasténala a v očích měla skoro slzy. „Stačí, když se mnou občas promluvíš, řekneš mi, jak se máš, co ráda děláš, s kým se kamarádíš. Nevyžaduju, abychom byly zase nejlepšími kamarádkami, ale pusť mě znovu do svého života, prosím...“

„Vždyť přesně to jsem udělala,“ odpověděla jsem a podívala se z okna, protože jsem sama měla blízko k pláči. „Takovej je prostě teď můj život. Ráda trávím čas sama se sebou.“

Sestra na to nic neřekla, jen stála vedle mě. Z prvního patra jsme se dívaly na ulici plnou studentů.

„Pojď se mnou zítra na snídani, prosím,“ řekla. „Dej mi druhou šanci.“

„Je tu veletrh studentských organizací, chci se tam jít podívat. Možná někdy jindy.“

„Půjdu s tebou,“ odpověděla. „Při té příležitosti ti o těch organizacích něco málo povím. Jsem ve studijním klubu žurnalistiky a sociálních médií, můžu tě tam dostat. Vlastně tě můžu dostat, kamkoli budeš chtít. Studuješ práva? Znáš dobře předsedu Klubu daňového práva, mů-“

„Ne,“ přerušila jsem ji.

„„Ne, nemůžu jít s tebou? „Ne, nechceš být v mém klubu? „Ne, nechceš, abych tě někam dostala? „Ne, nestuduješ práva? „Ne, nemám požádat předsedu studijního klubu, aby tě přijali?“

„To poslední,“ odpověděla jsem. „Jestli to mám někam dotáhnout, chci to zvládnout sama, ne díky známostem.“

„Dobře, ale...“ Lily si povzdechla, a tak jsem se na ni znovu podívala. „To je jedno...“

„Ale co?“ zeptala jsem se se zamračeným obočím, na což zavrtěla hlavou. „Kristepane, když už jsi s tím začala, tak mluv.“

„No, sama se nikam nedostaneš,“ řekla a založila si ruce na prsou. „Ledaže bys byla podělanej génius, ale ty testy jsou tak těžký, že s nimi mají problémy i lidi z posledních ročníků. Ale... můžu ti ten test sehnat, jen potřebuju vědět, do kterého klubu chceš jít.“

„Jak ho získáš?“ zeptala jsem se zvědavě, i když jsem se toho nechystala využít.

„Někdo z naší party to udělá. Jak myslíš, že jsem se tam dostala já?“

„Vážně?“ zvedla jsem nevěřicně obočí. „Měla jsi připravený test?“

„Ne, Shawn mě tam protlačil bez testu, dělá tam předsedu. Milej kluk, dost chytřej.“

„Shawn Reed?“ zeptala jsem se zvědavě.

„Jééé, ty už ho znáš,“ řekla potěšeně. „Bydlí nad námi! Je skvělejší. Jeho otec učí žurnalistiku a je děkanem, takže Shawn může zařídit spoustu věcí.“

Takže takhle to tady funguje. Pokývala jsem hlavou, aniž bych to komentovala.

„Tak můžu jít zítra s tebou? Prosím.“

„Můžeš,“ odpověděla jsem odměřeně.

„Super,“ usmála se. „Tak... půjdu si vybalit. Kdybys něco potřebovala, zavolej. A... Pořád máš ráda sushi, že?“

Stiskla jsem rty, ale přesto jsem přikývla. Lilliana se na mě široce usmála a vyšla z místnosti.

Odpoledne bylo klidné a já jsem nakonec dostala obrovský hlad. Věděla jsem, že se Alexander už vrátil, protože jsem slyšela jeho hlas, když mluvil s Lily a ještě s někým. Já jsem však byla příliš nespolečenský člověk na to, abych vyšla mezi ně, takže jsem většinu času strávila dospíváním noci.

Podívala jsem se na svůj odraz v zrcadle. Vlasy jsem si svázala do volného drdolu červenou saténovou gumičkou. Můj outfit nebyl nijak zvlášť sofistikovaný, protože jsem na sobě měla černou mikinu s barevným potiskem a k ní černé šortky ke kolenům. Když už jsem na přednášky musela chodit relativně elegantně oblečená, chtěla jsem aspoň ve volném čase nosit to, co se mi líbí.

Vyšla jsem z pokoje a zamkla dveře, protože jsem nevěřila ani Alexandrovi, ani Lily. Jakmile jsem se však s mobilem v ruce otočila, okamžitě jsem ztuhla na místě, když jsem uviděla hned čtyři lidi.

„Rosie, tady jsi,“ řekla potěšeně Lily a vstala. „Pojď, seznámím tě.“

Váhavě jsem udělala pár kroků vpřed.

Raiden vypadal mnohem elegantněji než před několika hodinami, zatímco blondák byl oblečený do barevných růžových

šortek a bílého trička. To mi v mém outfitu přímo z letních výprodejů dodalo trochu sebevědomí. Všichni na mě upřeně zírali.

Alexander se mile usmíval, Raiden se tvářil poněkud lhostejně a blondák až děsivě cenil zuby.

„Jsem Charlie Valentine, je úžasný, že tě konečně poznávám,“ začal a přistoupil ke mně. „Alexander mi už loni říkal, že má tajnou sestru, se kterou by se chtěl seznámit, ale ona ho prý nemá ráda. Tenkrát jsem mu navrhl, abychom o víkendu letěli do Států a našli tě, ale říkal, že by to bylo na hlavu a že bychom tě jenom vyděsili. Vůbec bychom tě nevydělali, že ne?“

„Trochu asi jo,“ zasmála jsem se rozpačitě. „Rose,“ představila jsem se a stiskla mu ruku.

„To jsou vaši rodiče posedlí kytkama?“ zeptal se a stále se nepřestával usmívat.

„Charlie, děšíš ji, přestaň,“ zamumlal kudrnatý kluk. „Ovládej se, sakra. Omlouvám se za něho,“ řekl a vstal ze židle. „Je zhulený.“

„Ty taky!“ zakřičel uraženě blondák.

„Ale aspoň vím, jak se doprdele chovat.“ Obrátil oči v sloup a pak kývl. „Raiden Branson,“ dodal poněkud přísným tónem.

„Ehm... Rosie,“ odpověděla jsem se a přemýšlela, jestli mám natáhnout ruku. Nakonec jsem to udělala a on mi jí po chvíli s formálním úsměvem potřásl.

„Rayi, je to moje sestra,“ řekla se smíchem Lilliana. „Nemusíš být tak oficiální.“

Takže si toho taky všimla.

„Nejsem oficiální, jsem jen zdvořilý, to je všechno,“ odpověděl a posadil se zpátky do křesla. „A cítím se blbě.“

„Nudnej frajer, ne?“ zasmál se blondák a šťouchl do mě ramenem, při čemž jsem se musela kousnout do rtu, abych se

nezačala smát. „Rosie, zajdeš se mnou do obchodu? Mám strašnou chuť na Reese's.“

„Zavolám Sammymu, aby ji přinesl,“ vložil se do toho White.

„Chci se projít... A chci se projít s Rose.“

„Nóó... Vlastně jsem se domluvila s kamarádkou na večeři a právě odcházím.“

„Cože?“ zeptal se Alexander překvapeně.

Celkem mě zmátlo, že všichni vypadali, jako by je má slova šokovala.

„Jdu na večeři... Co je na tom špatného?“

„Vždyť jsi měla jít s náma,“ odpověděl Charlie okamžitě. „Objednali jsme to nejlepší sushi. Teda... ne sushi, ale sushi mi-stra. Shawn ho za chvíli převez, aby nám připravil věc.“

Podívala jsem se na Lillianu, která se zrovna zvedala z pohovky, aby ke mně přišla.

„Jak jsem to měla vědět?“

„No, to ses s ní teda skvěle domluvila,“ řekl ironicky Raiden a zasmál se.

„Nemohla bys s námi zůstat, Rosie?“ zeptala se sestra. „Myslela jsem, že když chceš až do večera ležet v pokoji, dáš si s námi aspoň večeři. Prosím, zůstaň. Můžeš pozvat i tu svou kamarádku, že jo, kluci?“

„Kdykoli,“ odpověděl White s rukama za hlavou. „Nebude nás moc, prostě soukromá věc s kamarády.“

„No... Už jsme domluvený. Nerada lidi nutím na sílu,“ vysvětlila jsem, načež jsem uslyšela, jak se kudrnatý brunet znovu uchechl.

Nemám ráda Raidena Bransona – myšlenka dne.

„Ale...“

„Lily, dej jí pokoj,“ zasmál se Charlie. „Když bude chtít, přidá se k nám později. Příležitostí ke společný večeři bude víc než

dost, nehroť to. Doprovodím Rosie na večeri a koupím si Reese's. Jsi s tím v pohodě?" zeptal se mě.

„Jo, jasně.“

Nikdo to nekomentoval. Raiden vypadal celkem pobaveně, Lily zklamaně a Alexander pravděpodobně našťavaně. Nejspíš to byl ten typ, který raní, když si někdo vybere jinou společnost než jeho.

Odešla jsem z bytu, poněkud napjatá v Charlieho společnosti. Vypadal jako milý kluk, ale pořád to byl nový známý, který byl navíc přítelem mých sourozenců.

„Hele, půjdeš na vteřinku nahoru? Musím si sakra vzít ještě nějakou bundu, protože je zima,“ řekl a vyběhl po schodech o patro výš. „No tak, já nekoušu!“

Váhavě jsem ho následovala nahoru, postavila se do dveří a opřela se o futra. Charlie odběhl do jednoho z pokojů a já se zatím nesměle rozhlížela po interiéru. Jeho byt byl modernější než náš, ale stejně působivý. Možná dokonce o něco větší.

„Ne, doprdele,“ zaslechla jsem něčí chraplavý hlas, otočila jsem se a srdce se mi zastavilo až v krku.

Po schodech kráčel nahoru zasraný Zayden Williams a telefonoval.

„Tak mu řekni, ať si něco vymyslí. Už jsem řekl rektorovi, že přijde...,“ odmlčel se, a když mě uviděl, zarazil se.

Odtrhla jsem od něj oči a otočila se, když jsem znovu uslyšela jeho kroky.

„Zavolám ti zítra, musím jít,“ řekl a jeho hlas byl čím dál hlasitější. „Ahoj, Rosanno.“

„Rosie,“ opravila jsem ho a postavila se k němu čelem.

Stál teď hned vedle mě.

Podívala jsem se do jeho hnědých očí obklopených hustými řasami a snažila se tvářit klidně. Byla jsem si jistá, že to, co

Hailey říkala, jsou jen bezcenné pomluvy, a že Zaydenův otec toho chlapa, který nechtěl nechat Zaydena projít, do vězení vůbec neposlal. Rozhodně to byly pomluvy.

„Mám podezření, že tě moje dnešní přednáška dost nudila,“ zasmál se a vytáhl z kapsy krabičku cigaret. Po chvíli si jednu vložil mezi rty, takže jsem automaticky udělala dva kroky vzad. „Nevadí ti, když si zapálím, ne snad?“ zeptal se a hned si zapálil cigaretu.

„Abych byla upřímná, vadí mi to,“ odpověděla jsem po pravdě.

„Budeme s tím muset nějak žít.“ Podíval se na mě a potáhl si. „Slyšel jsem, že tví sourozenci pro tebe chystají uvítací večeri. To je od nich velmi šlechetné.“

Zasraný idiot, který si myslí, že když mluví takhle formálně, udělá to na někoho dojem.

„Můžeme jít,“ uslyšela jsem Charlieho, který si oblékal džínovou bundu a mířil ke mně. „Ááá, nazdar, Williamsi. Jaký to je setkat se s někým, kdo zranil tvoje city, protože odešel z přednášky?“

„Zranil jeho city?“ zopakovala jsem, neschopná zadržet smích. „Protože mě nezajímaly seznamy úspěchů a chabý vtipy o právních pomoci?“

„Fíha...,“ vyprskl nejistě Charlie a zavřel dveře.

Podívala jsem se na Zaydena. Nevypadal nijak zvlášť pobaveně. Zdánlivě se mu zvedl koutek úst, ale vypadal spíš naštvaně. Vyfoukl kouř, takže jsem znovu poodstoupila.

Zayden mi rukou naznačil, že mám přednost, a pak jsme se spolu s Charliem vydali ke schodům.

„Nebylo to moc zdvořilé, ale nějak to přežiju,“ okomentoval moje chování na uvítací přednášce.

„Byl strašně nasranej,“ řekl pobaveně blondák a hodil mi ruku kolem ramen. „Veřejně jsi ho urazila.“

Neznělo to zrovna nejlíp.

„Myslím, že večere v Rosannině společnosti mi to vynahradí.“
To taky ne.

„Je mi líto, kámo. Rosie s námi nevečeří. Jen ji doprovázím, protože má schůzku s kamarády.“

„S kamarády...“ zopakoval. „Jak se jmenují?“

„Proč se ptáš?“ zeptala jsem se a otočila hlavu.

„Ze zvědavosti. Možná je znám.“

„Neznáš. První ročník.“

„Tak je poznám. Jak se jmenují?“

„Máte všichni nějak v krvi, že jste kretění, nebo se to obnovuje pokaždý, když ti táta pošle na účet peníze?“ zeptala jsem se, protože už jsem to nemohla vydržet. „Až na tebe, ty jsi skvělejší,“ řekla jsem a ukázala na Charlieho, který se místo odpovědi široce usmál.

Zastavila jsem se na schodišti a otočila se k očividně překvapenému Zaydenovi.

„Zaprvý, ignorovala jsem tě a povídala si na přednášce, protože tvůj projev byl kurevsky nudnej. Ponížil jsi mě, takže jsem odešla. Kouříš přede mnou, i když jsem ti řekla, že mi to vadí a že mám ast-“

„Rosie, to stačí,“ přerušil mě Charlie. „Vyrážíme.“

„Ještě jsem neskončila,“ řekla jsem nasraně a podívala se na Williamse. „Nezajímá mě, kdo jsi, kdo je tvůj otec, v jakým jsi klubu, jaký máš úspěchy, kolik peněz máš nebo že znáš Alexandra a Lily. Nemáš kurva právo ptát se mě na moje přátele. To sakra vůbec není tvoje věc.“

Týpek stiskl rty a vypadal rozrušeně.

„Jsi větší štěkna než tvoje sestra,“ začal a přistoupil ke mně. „To, že se ke mně chováš jako děvka, ti na téhle univerzitě moc nepomůže.“

„Dobře, přestaňte. Jdeme, Rosie.“

„Poslední věc, kterou bych byla ochotná udělat, by bylo stát se tvojí děvkou,“ odpověděla jsem, obrátila oči v sloup, otočila se a zamířila k východu.

„Jdi do prdele, Rosanno. A pozdravuj Hailey.“

„Rose,“ opravila jsem ho, „ty zasranej idiote!“

Sakra.

Rozzuřeně jsem vyšla z budovy a blondák mě následoval.

Změnila jsem názor. K Alexandru Whiteovi jsem necítila nenávist. Alexandra Whitea jsem prostě neměla ráda. Nenáviděla jsem Zaydena Williamse. Zrychleně jsem dýchala a cítila, jak mi hrají nervy. Sebestředný boháč, kterého bolelo, že se celý svět nezajímá jen o něj.

„Rosie, Rosie, Rosie,“ zasténal Charlie a běžel za mnou. „To bylo tak hloupý. Už to nedělej, prosím tě.“

„Nebo co?“ zachrčela jsem. „Je to kretén...“

„Já vím,“ přerušil mě a postavil se přede mě. „Já vím, je mi to naprosto jasný. Je to zasranej kretén, ale musíš ho ignorovat. Věř mi, že u něj si to rozházet nechceš. Prosím, Rosie. Chápu, že nás nemáš ráda, ale dobře... Buď mrcha na kohokoli z nás, jen ne na Zaydena. Ignoruj ho, ale nehádej se s ním.“

„Protože?“

„Prostě proto. Věř mi.“

Zakoulela jsem očima a neřekla nic. Šla jsem napřed a Charlie mě následoval.

„Nevypadáš jako oni,“ řekla jsem nakonec.

„Jako jak?“

Charlie mi věnoval úsměv a pak vytáhl z kapsy dvě lízátká a jedno mi podal.

„Chceš? Vždycky je dostávám od babičky, dneska jsem u ní byl.“

Kousla jsem se do rtu, abych zadržela úsměv, ale pak jsem přikývla a vzala si to s příchutí coca-coly.

„Nevím. Nenosíš tak drahý věci,“ řekla jsem a ukázala na jeho normální oblečení. „A nemluvíš tak uměle a formálně.“

„Zaprvý,“ začal pobaveně, „moje boty stály tisíc liber a bunda dva tisíce, tak neurážej moje oblečení. Za druhý... jsou to pozěří. Teda... Někdy se tak chovaj, ale víš... Ray a Zayden žijí v takových rodinách, kde se takhle baví i u večeře. Mají to tak natlučený do hlavy, ale můžu tě ujistit, že se umí bavit i normálně,“ zasmál se. „A teď na tebe chtějí udělat dojem. A co se týče oblečení... Zayden skoro nikdy nevychází v ničem jiným, ale přísahám, že kdybys přišla do jeho bytu, když je sám, našla bys ho v tepláčkách a podělaný mikině. Víš... já se od nich nijak neliším. Oni jsou jen vůči novejm známostem uzavřenější.“

„A ten pátej?“ zeptala jsem se zvědavě. „Shawn?“

„Reed,“ řekl potěšeně blondák. „Máš ráda psy?“

„Mám. Proč?“

„Reed je takovej pes. Někdy, když se naštvě, hlasitě štěká, ale nejradši má spánek a dobrý jídlo. Úžasnej člověk, budeš ho milovat. Jen ho nemiluj moc, má přítelkyni. A to už od střední školy.“

Pousmála jsem se a děkovala Bohu, že Alexander a Lily mají aspoň jednoho kamaráda, který vypadá v pohodě. Velmi v pohodě. Nebo možná dokonce dva, pokud byl Shawn takový, jak tvrdil Charlie.

„Neboj se, to nemám v úmyslu.“

„A ty?“ zeptal se kluk a otočil se ke mně čelem, aby na mě viděl. „Co studuješ? Jak se ti tu líbí?“

„Studuju právo a...“

„Vážně? Právo?“ přerušil mě Charlie, na což jsem přikývla. „V tom případě mám super nápad. Vyřešíš svůj spor se Zaydenem tím, že řekneš, že jsi fanoušek jeho otce a že ho obdivuješ a tak.“

„To nikdy neřeknu,“ vyprskla jsem.

„Rosie...,“ zasténal. „Takhle to bude lepší. Odpustí ti a pak si nebudete překážet.“

„Je pravda, že ten vyučující, kterej chtěl Zaydena vyhodit, má podmínku?“ zeptala jsem se, protože jsem to už nemohla vydržet.

Úsměv z Charlieho tváře zmizel a ve vteřině zvažněl. Najednou šel normálně a mezi námi nastalo ticho.

„Nikdy o tom s nikým nemluv, natož před Zaydenem, rozumíš?“ řekl naprosto vážně.

„Takže je to pravda.“

„Rosie, myslím to vážně. Neřeš to, nešíř fámy, nedávej Zaydenovi důvod, aby se naštvál,“ řekl stále vážným hlasem a podíval se na mě mírně začervenalýma očima. „Neznáš mě, ale věř mi. Chovej se k němu normálně. Když tě pozdraví, odpověz mu stejně. Když se tě zeptá, jakej jsi měla den, odpověz. Nemusíš se s ním kamarádit, ale prostě... neprovokuj ho.“

Byla jsem vyděšená ještě víc? Ano.

„Dobře,“ přikývla jsem a zastavila se před Pizzou Hut. „Takže... tady mám schůzku s kamarádkou.“

„Bože, pizzaaa,“ povzdechl si. „Můžu jít s tebou dovnitř? Prosím, prosím, prosím.“

„Charlie,“ zasmála jsem se při pohledu na jeho prosebnou tvář.

„No tak dobře. Ale vezmeš mi jednu s sebou? Prosím.“ Věnoval mi okouzlující úsměv, který jsem nemohla neopětovat.

„Jakou?“

„Překvap mě,“ odpověděl potěšeně. „A Rosie... Jestli se s nimi večer nechceš vidět, napiš mi na instáč. Půjdeme ke mně. Dobrý srdce přece poznáš. Dnes večer tě zachráním před Williamsem.“

„To je od tebe moc šlechetné,“ odpověděla jsem a snažila se předstírat britský přízvuk, což komentoval hlasitým smíchem.

„Líbíš se mi, Rosie,“ prohlásil a mrkl na mě. „I tvoje jméno. Uvidíme se později. A nezapomeň na pizzu!“

Charlie Valentine během těch pár minut ukradl moje srdce.

Po chvíli jsem vstoupila dovnitř a našla dívku s růžovými vlasy, která seděla u stolu s docela pohledným klukem a půvabnou blondýnkou.

„Jak je sakra možný, že tě sem doprovodil Charlie Valentine?“

To bylo první, co jsem uslyšela, když jsem se posadila vedle Hailey.

„Kamarád mojí sestry. Šel do obchodu a při té příležitosti mě doprovodil. Je s ním něco špatně?“ vyptávala jsem se, než jsem se podívala na další dva lidi. „Ahoj, já jsem Rosie.“

„Luke, Haileyin bratr,“ odpověděl kluk a podal mi ruku. „A tohle je Sofie.“

„Těší mě,“ řekla dívka a přátelsky se usmála. Její přízvuk rozhodně nebyl ani britský, ani americký.

„Takže... Charlie Valentine,“ začal týpek, když jsem otevřela jídelní lístek. Zkoumavě se na mě podíval a pak vytřeštil oči. „Do háje, ty jsi sestra Alexandra a Lilliany Whiteových?“

„Údajně,“ zamumlala jsem, protože jeho reakce mě nijak zvlášť nepotěšila. „Lily je moje dvojče.“

„To je vidět,“ ujistila mě Sofie. „Jste si strašně podobné v obličeji i tak celkově.“

„Znáte ji?“

„Osobně ne.“ Holčina se zasmála. „Ale ano. Kdo by neznal naši Lily? Ona a Xander pořádají spoustu večírků. Loni jsme dokonce na jednom byli. Byla to dost zvrácená akce.“

„Proč?“ zeptala se zvědavě Hailey.

„Nikdy jsem neviděl tolik alkoholu a... Prostě zasraná divočina,“ vysvětlil Luke.

„Charlie je moc fajn, nedávno jsem s ním prohodil pár vět. Pohodář. Na tom večírku jsme si chvíli povídali, to bylo všechno. Když jsme se druhý den viděli na univerzitě, pozdravil mě. Fakt v pohodě člověk.“

„Taky si to myslím. Je ze všech nejmilejší,“ přiznala jsem.

„Poznala jsi ostatní?“ zeptala se Sofie a vykulila oči.

„Hmm... Jsou u nás na uvítací večeri uspořádaný pro mě.“

„Tak proč ty jsi tady?!“ vypískla Hailey vyděšeně.

„Protože jsem se domluvila s tebou.“ Pokrčila jsem rameny.

„Můžeme změnit téma? Co studujete?“

Zbytek setkání celkem ušel. Luke, Sofia a Hailey byli prostě milí a veselí, což mi stoprocentně stačilo. Muselo mi to stačit, protože jsem se chystala v Anglii přežít.

KAPITOLA 3

Nemyslela jsem si, že to udělám, ale když jsem z našeho bytu uslyšela křik, napsala jsem Charliemu. Nečekala jsem, že si zprávu přečte, ale on to udělal okamžitě. Stejně rychle jsem dostala odpověď.

@charlievalentine: Na parapetu jsou tři květináče, v prostředním je pod listím klíč

@charlievalentine: od mého bytu. Za chvíli jsem tam. Pro případ, že by někdo chtěl odejít spolu se mnou.

Připadala jsem si trochu jako v akčním filmu, což byla docela vzrušující část dnešního dne. S krabicí pizzy v ruce jsem vešla do Charlieho bytu. Teď už jsem se mohla rozhlédnout pozorněji. Tmavě fialové stěny, dřevěná podlaha, velká černá kožená pohovka, obří televize.

Nejistě jsem se posadila na gauč, vytáhla z kapsy mobil a využila chvíle volna, abych napsala kamarádům, což bylo vlastně docela fajn.

Věděla jsem, že jsme přece v jednadvacátém století, věděla jsem, že existují letadla, mobily a další věci, ale stejně jsem se bála, že se náš kontakt přeruší. Telefonáty nebyly nic ve srovnání s tím, že oni se mohli normálně potkávat. Časová pásma situaci taky moc neusnadňovala.

Ve Státech se mi žilo dobře.

Po dokončení školy jsem pracovala jako baristka, což pro mě bylo celkem náročné. Chtěla jsem si částečně začít vydělávat sama na sebe, pomáhat tátovi a dělat něco užitečného. Práce ve Starbucksu mě mohla hodně naučit. Hlavně jak psát cizí jména.

Podívala jsem se na mobil a uviděla další zprávu.

@charlievalentine: Schovej se, rychle.

Vyvalila jsem oči a pak takřka vběhla do jednoho z pokojů, přičemž cestou jsem popadla pizzu. Byla jsem podivně vyděšená a přemýšlela, proč tohle vlastně dělám.

K čemu mi bude studium?

Setkání s Lily a Alexandrem bylo něco, co mě vždycky do určité míry přitahovalo. Chtěla jsem vědět, jestli k sobě mají blíž než kdysi já s Lily. Jestli se změnila povaha mojí sestry, jestli má pořád ráda to samé. Bylo tolik věcí, které mě zajímaly.

Ale zároveň jsem se s nimi potkat nechtěla. Měla jsem v sobě příliš mnoho smutku.

Zavřela jsem za sebou dveře a ocitla se v jakési pracovně.

Nacházel se tu psací stůl, kytara, knihy, pěkný nábytek a velký bar s alkoholem. „Proč tu tak voní pizza?“ uslyšela jsem známý hlas.

Možná Raiden? Možná Zayden? Určitě ne Alexander nebo Charlie.

Podívala jsem se na krabici s pizzou a skoro se přilepila ke dveřím, abych je slyšela.

„Dneska jsem ji měl k snídani,“ odpověděl Charlie. „Tak co přesně chceš?“

Byl to dealer. Určitě. Sakra. Věděla jsem, že s ním musí být něco v nepořádku.

„Já nevím. Něco silného.“

Stoprocentně dealer. Táta mě zabije.

„A máš horečku, nebo tě jenom bolí hlava a v krku?“

A možná že ne.

„Myslím, že mám horečku,“ odpověděl mužský hlas, pravděpodobně Raiden. „Já nevím. Dej mi něco silnýho, protože zítra musím být na tom zasraným veletrhu.“

„Proč ty?“

„Protože Zayden je zsranej hajzl a řekl mi, abych šel. Měl to věst on, ale rozmyslel si to.“

No, takže nemluvil vždycky tak oficiálně.

„Když ti bude špatně, půjdu za tebe a hotovo,“ odpověděl mu Charlie. „Tady, funguje to proti horečce a bolesti.“

„Zvládnou to,“ zamumlal. „Je to silný?“

„Ani ne, ale pil jsi, díky alkoholu to bude mít silnější účinek. Za dvě hodiny mi napiš, jak se cítíš.“

„Zniš, jako by ses chtěl ujistit, že po tom nezdechnu.“

„Protože to tak je, nemělo by se to kombinovat s alkoholem,“ zasmál se. „Dobře, nechci tě vyhazovat, ale už jsem ze dneška unavený.“

„Jó, to já taky. Modleme se, aby se Zayden zítra probudil míň nasranej než dneska.“

„Klid, jsi na něj strašně tvrdej.“

„Protože mě sere. Chová se k Lily jako k hračce a přitom všichni víme, že je to hajzl.“

„Lily to zřejmě nevadí.“

„Hmm... Uvidíme se zítra.“

„Kdyby ti nebylo dobře, dej mi vědět, zítra tě zastoupím.“

„Díky.“

Chová se k Lily jako k hračce. Lily to nevadí. Co to sakra je?

„Rosie, jsi tu?“ uslyšela jsem Charlieho hlas, takže jsem vyšla z pokoje.

„Omlouvám se. Ray je nemocnej a já jsem jejich nonstop lékárna,“ řekl, což mě přinutilo svrážit obočí. „Můj otec je doktor a vlastní farmaceutickou společnost,“ objasnil.

„Aha... To hodně vysvětluje,“ zamumlala jsem. „O co jde se Zaydenem a Lily?“

„Cože?“ Přišel ke mně a se širokým úsměvem si vzal krabici s pizzou.

„Říkali jste něco o tom, že si Zayden hraje s Lily.“

„Ne, ne, to jen špatně vyznělo. Kamarádi se spolu, spí spolu a tak, nic vážného. Nebo něco v tom stylu, mně je to tak nějak jedno. Zayden nehledá vztah a Lily se hodí, že je to něco na způsob otevřeného vztahu. Dobře, budu hádat, co je to za pizzu.“

Každou minutou to bylo divnější. Sestra měla divné kamarády a spala s podezřelým chlápkem. Moje krev-dvojče.

„Dobře,“ odpověděla jsem celá zmatená.

„Myslím, že je to pizza se šunkou a žampiony,“ řekl sebevědomě.

„Ne.“

„Havaj?“

„Ne.“

„Se salámem?“

„Ne.“

Otevřel krabici a já pozorně sledovala jeho výraz.

Po chvíli se mu na tváři objevil obrovský úsměv a podíval se na mě.

Pizza s rukolou, rajčaty a parmskou šunkou působila takhle na každého.

„Už teď tě miluju. Nemáš přítele, přítelkyni ani nikoho jiného, že ne?“ zeptal se a vešel do kuchyně.

„Nemám,“ přiznala jsem pobaveně.

„To je báječný. Jaký víno máš nejradši? Nebo šampus? Mám spoustu šampaňského od Xandera.“

„Hmm... Ani nevím, nevyznám se v tom.“

„Chceš říct, že se nevyznáš ve vínech?“ hlasitě se zasmál a vešel do obývacího pokoje s talíři a dvěma skleničkami.

Přikývla jsem, na což se zasmál znovu.

„Neboj, já taky ne. Raiden a Alexander se vždycky rozčilují, že vybírám špatně, ale já to naprosto nechápu. Mně chutnají všechny.“

„Mně taky, dokonce i ty za pět babek,“ odpověděla jsem, na což se opět zasmál a vešel do vedlejší místnosti.

„Jo, já to mám podobně. Co takhle test vína z...,“ začal hlasitě, abych ho slyšela, „roku tisíc devět set devadesát čtyři?!“

„To je starší než já!“

„Zkusíme to, je rozhodnuto!“

O chvíli později jsem si s mírným vzrušením lokla vína, zatímco Charlie ho nasával, jako by to byla voda, a ne pětadvacet let starý alkohol. V druhé ruce držel kousek pizzy, který si nacpal do úst.

„Tak co? Dobrý?“ zeptal se huhlavě s plnou pusou.

„No, nic moc,“ zamumlala jsem upřímně, čemuž se nahlas zasmál.

„Myslím, že to za pět babek by bylo lepší.“

„Tohle je asi za tři stovky,“ informoval mě pobaveně.

„Aha...“

Měla jsem to tušit.

„Řekni mi něco o sobě,“ požádal mě a ukázal na mě prstem.

„Co chceš vědět?“

„Mám celej seznam otázek,“ oznámil se širokým úsměvem.

„Tvoji rodiče se rozvedli. Lily sem přiletěla s matkou a ty jsi zůstala v Chicagu. Proč?“

„Na to potřebuju ještě aspoň dvě sklenky vína,“ odpověděla jsem a lokla si alkoholu. „Mezitím mi něco pověz ty.“

„Dobře,“ pokrčil rameny. „Ale musíš se mě ptát, protože já nevím, co bych řekl.“

„Co studuješ?“

„Blbosti.“

Blondák se znovu zašklebil a já se zasmála. Byl pohledný, vtipný, a jestli jsem si měla v Anglii najít manžela, mohl by to být Charlie Valentine. Jen kdyby měl lepší kamarády.

„Ve skutečnosti je to medicína, ale moc mi to nejde. Asi to přece jen nebude úplně můj, ehm, šálek čaje, že?“ řekl a ukousl si další sousto pizzy. „Teda... Chci být doktorem, vážně chci, ale to učení... jsem moc ambiciózní a ubíjí mě to. Chtěl bych být například fotbalistou, miluju fotbal.“

„Tak proč neděláš něco v nějakým příbuzným oboru?“

„Protože si myslím, že rodiče v hloubi duše chtějí, abych byl doktor, a mně se na vysoký líbí. Všechny ty večírky, atmosféra... To je to, čím žiju! Kromě toho opravdu chci jednou léčit lidi. A mám tu kamarády. S Raidenem se přátelím už od dětství.“

„Páni... A jak ses seznámil s ostatními?“

„Xander se mnou studuje medicínu. Zayden a Raiden se znají už od střední školy, protože jejich rodiče jsou přátelé, a Shawn... ten se nějak připlatl. Jo, už vím! Na večírku s Lily zjistili, že jeho otec učí předmět, kterej ona nezvládá, a tak jí sehnal papíry na zkoušku. To byla akce.“

„Panebože,“ řekla jsem naprosto šokovaně. „Vážně? Lily prošla takhle?“

„Ale ne,“ mávl rukou. „Staroušovi to došlo a udělal úplně nový test.“

„A neprošla?“

„Prošla. Shawn změnil známky v počítači,“ vysvětlil mi se smíchem, když jsem se znovu napila vína. „Hele! Na naše ospravedlnění: všichni nepodvádíme! Já se náhodou učím!“

„Jenom ty, nebo i někdo jinej kromě tebe?“ zeptala jsem se napůl žertem, napůl vážně.

„Zasranej Zayden Williams. Je to génius. Věř tomu nebo ne, ale on je vážně génius. Jestli někdy budeš mít problém se zákonem, leť za ním.“

„Je inteligentní, nebo fanatik?“

„Mentálně starej,“ zamumlal s plnou pusou. „Zatímco tobě četli před spaním Sněhurku, on poslouchal trestní zákoník.“

„Děláš si srandu?“

„No, trochu jo,“ odpověděl pobaveně. „Ale jistě si tím nejsem. Vím jenom to, že když se s Raidenem seznámili na střední, byl už v právu skvělejš. Jako... To, že se pohybuje v těchhle studijních klubech, není jen proto, že je bohatěj a má slavnýho foťtřika. Upřímně řečeno, je to... je to můj dobrej známej, ale víš, nejsme nějácí super kamarádi a nevím o něm až tak moc podrobností. Vím jen, že když máš problém, zajdi za Zaydenem a on ho vyřeší.“

„Chceš říct právní problém, že?“

„Chci říct každej problém.“

„Každej problém?“

„Každej.“

Znovu jsem se zasmála a podívala se na pobaveného kluka, který naráz dopil víno, aby si ho o vteřinu později dolil.

„Uveď nějakej zajímavěj příklad.“

„Takže se o Williamse zajímáš, co?“ zeptal se s úsměvem, na což jsem jen zakoulela očima a napila se alkoholu. „Hlavně se do něj nezamiluj. To by byla zatracená sebevražda.“

„Je až tak špatnej?“ zeptala jsem se, když mi Charlie dolil víno.

„Ne. Je to fajn kamarád, ale... sám si nejsem jistej. Moc toho o jeho životě nevím, ale vím, že jeho rodiče jsou blázni a on... No, podepsalo se to na něm, chápeš? Ne v tom smyslu, že by byl v prdeli, ale že je pod tlakem kvůli tomu, že pochází z bohatý a slavný rodiny. Bylo by divný, kdyby se z toho nezbláznil. Zadrželo se mu to pod kůží a je to vidět.“

„A co ty?“ zeptala jsem se. Natáhla jsem si nohy a on se na mě podíval. „Necítíš tlak kvůli tomu, že pocházíš z bohatý a oblíbený rodiny?“

„Ani ne,“ zamyslel se. „Moji rodiče jsou skvělí. Víš, můj otec je ten typ boháče, kterej tě pozve na večeři, ty si vezmeš oblek a on tě přivítá v podělaným tílku a naservíruje ti pivo a grilovanou klobásu.“

Zasmála jsem se, když jsem si to představila.

„Jako... Se sestrou jsme byli vychovávaní celkem moudře, protože... peněz jsme sice měli vždycky až po uši, ale museli jsme si je vydělat, když jsme něco chtěli. Já jsem sekal sousedům trávník, sestra dělala servírku, dělali jsme domácí práce a neměli jsme žádnou hospodyní. Vždycky nám vštěpovali, že jsou si všichni rovni, a taky nebyl nějaký silný tlak na to, abychom šli na univerzitu nebo tak. Já jsem šel na medicínu z vlastního rozhodnutí, ale Julia je teď kadeřnice, což je taky skvělý. Rodiče ji podporují a nijak jim to nevadí.“

„Kdybych byla bohatá, taky bych tak chtěla vychovávat děti,“ odpověděla jsem. „Kolik je tvý sestře?“

„Dvacet jedna.““

„Je ti podobná?“

„Ne, vůbec ne,“ zavrtěl hlavou. „Je strašně plachá a... Já jsem asi hodně otevřený novým přátelstvím, jsem takovej extrovert a ona je pravý opak. Ale je úžasná. Dobře, už dost o mně. Rychlý otázky a odpovědi, ano?“

„Dobře,“ souhlasila jsem nadšeně.

Charlie Valentine byl skvělý.

„Kdo ti teď nejvíc chybí?“

„Táta.“

„Jakej je?“

„Báječněj,“ odpověděla jsem s lehkým úsměvem.

„Můžeš mi o něm něco říct?“

„To už není rychlá otázka a rychlá odpověď,“ poznamenala jsem, „ale OK. Takže... Má vlastní autoservis a je to jeho vysněná práce. Jako... Změnil by to, jen kdyby musel, ale takhle ho to baví a opravdu ho to uspokojuje. Má vztah se ženou, ke který jsme se asi před rokem nastěhovali. Je opravdu úžasná a vlastně... Víš, já jsem předtím ani neuvažovala o tom, že bych jela do Anglie, protože jsem ho nechtěla nechat samotnýho, ale Amy je milá a já vím, že je s ní šťastnej. Zbožňuju ji.“

„A máma? Jakej máš vztah s ní? Teda... nechci být zvědavěj, protože to může být citlivý téma. Vlastně všechno vím od Lily, ale to je její pohled na věc a já rád vím, jak situace vypadají z obou stran. A já jsem vlastně taky zvědavěj.“

Dopila jsem naráz víno, pak jsem odložila skleničku a přemýšlela, co bych mohla říct.

„Vůbec s ní nemluvím,“ přiznala jsem. „Asi dvakrát do roka si zavoláme, to je všechno. Víš, Lily i mně bylo v té době jedenáct a já si myslela, že náš život je skvělejš, opravdu. Super rodina, skvěle jsme spolu vycházeli a tak. Opravdu to nebylo tak, že by to mezi mými rodiči nefungovalo nebo tak něco. Prostě to bylo jako vždycky skvělý. A doslova ze dne na den začalo křičení, hádky a o týden později nám řekli, že se rozvádějí. Máma podala žádost, protože se zamilovala do někoho jinýho.“

„Do Xanderova táty.“

„Hmm...“ přikývla jsem a objala si nohy, které jsem si přitiskla ke hrudi. „Bylo mi jasné, že zůstanu s tátou, ale Lily váhala. Prosila jsem ji, aby zůstala se mnou, ale ona se rozhodla, že půjde s mámou. A máma odletěla do Evropy. To je všechno, celý příběh.“

Charlie si povzdechl a zamířil do pokoje, aby se po chvíli vrátil s další lahví vína.

„Další za tři sta babek?“

„Ne, to si nemyslím,“ odpověděl. „Je to na šroubovací uzávěr, ne na korek, takže teď je to spíš těch pět.“

Zasmál jsem se. Odšrouboval víčko a o chvíli později nám nalil víno do sklenic. Pak přinesl nějaké sušenky, které vypadaly výborně, takže jsem se do nich hned pustila.

„Nedokážu říct, co bych na tvém místě dělal já, ale... Lily nám o tom vyprávěla a... i ona chtěla raději zůstat s tátou. Víš o tom, ne?“

„Kdyby chtěla, udělala by to.“

„Udělala by to, kdybys šla s mámou ty. Cítila jsi vztek, ale ona to brala tak, že ani jeden rodič by neměl zůstat sám. I to dává trochu smysl.“

„Možná jo, ale to nic nemění na tom, že mě a tátu opustila.“

„Hmm.“ Přikývl.

„Jaká je teď?“

„Jiná než ty,“ odpověděl s úsměvem. „Mám ji rád, je skvělá, ale... No prostě je skvělá.“

„Ale co?“ zasténala jsem. „Nesnáším, když někdo začne větu a nedokončí ji. Tak mluv.“

„Nechci ji pomlouvat. Nemám to rád... Já nevím. Něco jinýho je, když o někom říkáš fakta, která všichni znaj, a něco jinýho, když jde o subjektivní názor.“

„Charlie... Prosím.“

Povzdechl si a chvíli přemýšlel, než začal mluvit.

„Ty jsi taková... No... Sjela jsi Zaydena Williamse a odmítla jsi s námi povečeřet. Na ni by Zayden plivnul a ona by mu ještě poděkovala. Já jen... že ji znám tak dlouho a někdy mám pocit, že o ní vlastně nic nevím. Že neznám její skutečnou povahu. Upřímně řečeno, je to taky jako... Necítím s ní tu atmosféru, víš, jak to myslím. Nescházím se s ní na víno a pizzu jako teď s tebou. Když se vidíme, tak spíš všichni dohromady. Připadá mi taková trochu bezcharakterní. Někdy. Mám dojem, že se často chová jen tak na oko, ale to je jen můj názor.“

„A se mnou tu atmosféru cítíš?“ zeptala jsem se pobaveně a napila se vína, které se chuťově příliš nelišilo od toho předchozího.

„S tebou po téhle pizze už plánuju svatbu.“

Zasmála jsem se a obrátila oči v sloup, když na mě mrkl.

Večer se vážně vydařil. Charlie mi řekl hodně o sobě, o univerzitě, o své rodině. Mimochodem, pili jsme dost alkoholu a oba jsme skončili celkem opilí. On tedy mnohem víc než já, protože pil už předtím.

Váhavě jsem zatáhla za kliku od svého bytu a pak jsem téměř po špičkách vešla dovnitř a vydechla úlevou, protože světla už byla zhasnutá a panovalo tady naprosté ticho. Vplížila jsem do svého pokoje tak tiše, jak to jen šlo, a o chvíli později jsem už ležela v posteli, přičemž se mi lehce točila hlava. Všechno mi tu připadalo zvrácené a neskutečné, ale přesto jsem usínala s úsměvem na tváři.

KAPITOLA 4

Vždycky když jsem večer pila, byla jsem druhý den zmatená. Dnes to bylo stejné. Nejdřív jsem ani nevěděla, kde jsem. Stěhování a všechny ty události kolem byly tak abstraktní, že jsem si chvíli byla jistá, že se mi to všechno jen zdá.

Přece není možné, aby na tomto světě existoval někdo jako Alexander White nebo Zayden Williams.

Pak jsem ale otevřela oči a uviděla na své posteli někoho sedět. Okamžitě jsem se posadila a on se na mě podíval.

„Čauky,“ začal. „Včera ses k nám nepřidala.“

„Alexandře, co tady sakra děláš?“ vyjekla jsem a přitáhla si perinu výš. Hrozně mě bolela hlava.

„Říkej mi Xandere. Nelíbí se mi moje celý jméno. To, že jsi se k nám včera nepřidala, bylo smutný, ale chápu to. Lily ti o večeri neřekla, takže bylo v pohodě, že už jsi měla nějaký plány. Máš něco i na dnešek?“

„Jo,“ zamumlala jsem, znovu si lehla, otočila se k němu zády a na chvíli zavřela oči.

„Co?“

„V klubu je večírek pro prváky z mého oboru. Možná tam půjdu, protože se chci konečně s někým seznámit.“

„Dobře, půjdeme s tebou.“

„Pro prváky z mého oboru, sakra,“ zabručela jsem.

„V pohodě... Večírek stejně nezačne dřív než v deset, takže než odejdeš, dáš si s námi večeri. Co ty na to?“

„Hmm... Ve třech?“

„Klidně ve třech, jestli nechceš ostatní.“

„Bez Zaydena Williamse?“

„Je na tebe tak nasranej, že by stejně nepřišel. Neboj se. Půjdeme jen my tři, já, ty a Lily. Pokud nechceš jíst radši tady, můžu sehnat kuchaře nebo si objednáme jídlo.“

„Můžeme si něco uvařit,“ navrhla jsem stále napůl v polo-spánku. „Bolí mě hlava.“

„Neumím vařit,“ odpověděl pobaveně. „Pojď. Zajdeme na snídani, za chvíli se z toho dostaneš.“

Jak může dvacetiletý kluk neumět vařit?

„Myslíš?“

„Jo, myslím.“

„A kde je Lily?“ zeptala jsem se a sedla si. Promnula jsem si obličej a pak se podívala na Whitea.

Měl na sobě tmavomodré oblekové kalhoty a bílou košili, vlasy měl pěkně sčesané dozadu.

„Nevím. Ráno si někam vyšla s Gabby, Shawnovou přítelkyní. Neříkala, kam jdou.“

Zakoulela jsem očima, protože mě to nijak nepřekvapilo. Nicméně nebyla jsem ta, kdo s ní chtěl strávit den, takže mi to ani nebylo líto.

„A říkala, kdy se vrátí?“

„Ne. Říkala, že ji nemám čekat na oběd, takže asi odpoledne,“ odpověděl, na což jsem si odfrkla.

„Vstávej a jdeme. Dneska mám den pro Rosie.“

„Ale já nemám den pro Xandera!“ zaječela jsem a snažila se zůstat vážná.

„Den pro Rosie se vyznačuje tím, že je to den, kdy je čas věnován Rosie, ne Xanderovi. To znamená, že nemusíš mít den pro Xandera, abychom mohli slavit den pro Rosie,“ vysvětlil mi se

širokým úsměvem a po chvíli opustil můj pokoj. „Za deset minut v obýváku!“

Pobaveně jsem vzala do ruky mobil. Možná že i Alexander je někdy trochu vtipný, s důrazem na „trochu“, ale stejně jsem ho neměla ráda.

já: Umírám.

@charlievalentine: Možná je tajemstvím vína za 300 liber to, že po něm nemáš kocovinu? Možná že kdybychom nepili to za 5 liber, byl by život milionkrát hezčí.

@charlievalentine: Ne, dělám si srandu, je to zasranej nesmysl.

@charlievalentine: Jdeš na rychlou snídani?

já: Nemáš kámoše?

@charlievalentine: Mám, ale taky mám dobrý srdce a vím, že ty je nemáš.

já: Náhodou jdu na snídani s Alexandrem, ale moc díky.

@charlievalentine: Aha ok.

@charlievalentine: Dej vědět, jak to šlo.

@charlievalentine: Kdyby něco, budu na veletrhu studentských organizací, stavte se s Xanderem, jinak se tam sám unudím.

@charlievalentine: A dej mi svoje číslo, protože mám na instáči vždycky vypnuté upozornění a moje dobrý srdce je včera zapnulo speciálně kvůli tobě.

já: To je od tebe velmi šlechetné.

@charlievalentine: Četl jsem to Zaydenovým hlasem.

já: Takový byl plán.

@charlievalentine: PŘESTAŇ SE MU SMÁT, NEBO MĚ STÁHNEŠ S SEBOU!

Zasmála jsem se a potom mu poslala své číslo. Na instagramu měl téměř tolik sledujících jako Raiden, takže vypnutí oznámení

bylo velmi rozumné rozhodnutí. O chvíli později jsem si už zapisovala jeho číslo a stále se usmívala.

Byla to dobrá duše, dobré srdce, dobrý člověk.

Projela jsem Charlieho instagram, olajkovala jeho fotky a pak jsem ho začala sledovat. Zasmála jsem se, když jsem uviděla, že právě okomentoval mou poslední fotku třemi emotikony plamínků ohně. Bylo by to žalostné, kdyby nešlo o to, že ta fotka nezachycovala mě, ale moje přátele.

O chvíli později mi přišly žádosti o sledování taky od Alexandra, Shawna, Raidena a sestry, která mi už jednu poslala před dobrými dvěma lety. Začala jsem ji sledovat stejně jako Xandera a pak jsem zamířila do koupelny.

Řekla jsem si, že dnes chci vypadat lépe, a tak jsem o chvíli později už seděla se zkříženýma nohama s ručníkem přes hlavu a soustředěně si nanášela stíny na oční víčka.

„Bude to trvat ještě dlouho?“ zeptal se Alexander, který zrovna vešel do koupelny. „Mám hlad.“

„Tak jdi beze mě.“ Pokrčila jsem rameny. „Dnes chci být hezká.“

„Včera jsi byla taky,“ odpověděl a posadil se na okraj vany.

„Děkuju, ale... porovnej mě a Lily. Nechci být ta ošklivější sestra. Musím se dát trochu dohromady, zvlášť když jdu s tebou, a ty vypadáš takhle.“ Ukázala jsem na jeho oblečení.

„Musím ti něco říct,“ začal a zněl podivně napjatě.

Zamračeně jsem se na něj podívala a on si nervózně prohrábl vlasy prsty.

„To zní děsivě.“

„Je možný, že zítra přijedou rodiče,“ řekl rychle.

Zavřela jsem oči a zhluboka se nadechla. Čekala jsem, že když žiju v Anglii, nevyhnu se setkání s mámou a jejím poskokem, ale přesto jsem doufala v trochu víc klidu. Příliš mnoho stresujících setkání v příliš krátké době.

„Proč?“

„Nevím, ani já nejsem nadšenej.“

„Proč ne?“ zeptala jsem se a otočila se k zrcadlu.

Alexander si povzdechl a mírně pokrčil rameny.

Podívala jsem se na jeho odraz a viděla, že už nevypadá tak sebejistě. Hrbil se a díval se na podlahu.

„S tátou si moc nerozumím. Jen jsem chtěl, abys to věděla. A kdyby se choval jako kretén, tak...“ Pokrčil rameny a stále se díval na podlahu. „Je to prostě on. Nevšímej si toho.“

Nic jsem neodpověděla, protože jsem vlastně ani nevěděla co. Polkla jsem slinu a vzala do ruky řasenku, když jsem se na Alexandra koutkem oka znovu podívala. Najednou mi připadal tak nějak lidštější.

„Dobře,“ odpověděla jsem tiše.

Než jsem se znovu rozhodla váhavě promluvit, zavládlo mezi námi ticho.

„A moje máma?“

„Ta tu bude taky.“

„Chci říct... Jak s ní vycházíš?“

„Já...,“ začal a zvedl se z vany. „Moc ji neznám, ani nevím... Myslím, že jo. Je v pohodě, ale... no, neznám ji moc dobře.“

Cože, sakra?

„Žil jsi s ní,“ přemýšlela jsem, „osm let?“

„Šest, předtím jsem žil s mámou. A se Sheenou jsem nemluvil nějak... moc,“ přiznal, přičemž přišel blíž, vzal do ruky moje kleštičky na řasy a začal si s nimi hrát. „Jen jsem chtěl, abys to věděla, takže víš... Chci říct, kurva, když můj táta řekne něco špatně, neber si to osobně. A já už vím, že po tom, co jsi udělala se Zaydenem, že... No, já jenom chci říct, že po mně pořád jde a po Lily taky, takže nevím... Je prostě třeba přejít to mlčky, v pohodě?“

„Ne, to není v pohodě,“ odpověděla jsem zaskočeně a otočila se k němu čelem. „Je to tvůj otec, ale nemá právo na tebe útočit.“

„Já vím, ale tak to prostě je a my to nezměníme,“ povzdechl si. „A co je tohle?“ zeptal se a zvedl moje kleštičky na řasy.

Rozhodla jsem se, že si s ním o tom ještě promluvím.

„Kleštičky na řasy. Natáčíš si tím řasy, aby byly hezčí.“

„Ááá,“ pokýval hlavou a naklonil se k zrcadlu, aby se podíval na svoje řasy. „Uděláš mi to?“

Zasmála jsem se a lehce přikývla. Seděla jsem stále se zkrříženými nohama na pultíku, ale otočila jsem se zády k zrcadlu a pak vzala kleštičky z jeho rukou.

Alexander přistoupil blíž ke mně, ale jakmile jsem přiblížila ruku k jeho tváři, uhnul.

„Bojím se,“ řekl, což mě rozesmálo.

Ale aby bylo jasno: pořád jsem ho neměla ráda.

„Nic se ti nestane,“ ujistila jsem ho a položila mu ruku na rameno, abych si ho přitáhla blíž. „Jen se nehýbej, protože jestli sebou škubneš, vytrhnu ti řasy.“

Zhluboka se nadechl a pak přikývl.

O chvíli později jsem mu už soustředěně natáčela řasy.

„Tak co?“ zeptal se a otevřel oči.

„Pěkný,“ přiznala jsem. „Máš podobnou barvu očí jako já a Lily.“

„Jak se na bratra sluší,“ prohlásil, když jsem mu natočila řasy i u druhého oka. „Kurva, to je ale stres. Jak to můžeš dělat každý den?“

„Nedělám to zas tak často.“

„Proč ne?“

„No, protože se bojím, že si vytrhám řasy.“

„Fakt?“ vyjekl, což mě znovu rozesmálo.

Podívala jsem se na jeho řasy. Vypadaly opravdu hezky, přestože jeho pohled říkal přesně to, o čem mluvil před chvílí.

„Krásnej kluk,“ řekla jsem a seskočila z pultu. „Musím si ještě vysušit vlasy a pak můžeme jít.“

„Dobře. Tak já si letím ještě zapálit a pak já i moje řasy počkáme venku. Zítra to zkusím s těmi tvými.“

Samozřejmě.

Vlasy jsem si svázala do vysokého culíku a na sebe jsem natáhla černý rolák a džíny.

No, Alexander nevypadal zas tak špatně, ale i tak jsem nebyla moc nadšená, že budu snídat v jeho společnosti. Nejspíš proto, že jsem si už předem řekla, že ho nesmím mít ráda.

Vyšla jsem ven a okamžitě uslyšela Whiteův hlas. Otočila jsem hlavu a uviděla, že se vesele směje něčemu, co řekl kluk stojící vedle něj.

Byl to vysoký hnědovlasý maník s lehkým strništěm. Na sobě měl obyčejnou šedou košili s dlouhými rukávy a džíny.

Ať už se mi celá ta podělaná parta kamarádů nelíbila sebevíc, jedno jsem musela uznat: byli to hezouni.

Přistoupila jsem ke klukům a okamžitě si získala jejich pozornost.

Ten, kterého jsem znala jen z instagramu, se na mě okamžitě přátelsky usmál.

„Čau, já jsem Shawn. Rosanna, že jo?“ zeptal se vlídně.

„Jo, ale říkej mi Rosie,“ odpověděla jsem, než jsem mu podala ruku. „Rose nebo Rosie. Jenom ne Rosanna, to jméno nesnáším.“

„Aha, jasně. Vypadáš úplně stejně jako Lily, abych řekl pravdu. Trochu jako její odraz.“

„To ona vypadá jako já. Narodila jsem se první.“

„Asi tak o pět minut, co?“ zeptal se pobaveně.